

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2008. év január hó 8. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt a vádlott ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Bíróság 2007. szeptember 19. napján kelt 10.B.112/2007/27. számú ítéletét **annyiban változtatja** meg, hogy a főbüntetés mértékét 5 (öt) év börtönbüntetésre **enyhíti**.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által az első fokú ítélet keltétől előzetes letartóztatásban töltött időt beszámítja.

A z ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Bíróság a 2007. szeptember 19. napján kihirdetett 10.B.112/2007/27. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés bűntettének kísérletében, ezért öt 6 évi börtönbüntetésre és 5 évre a közügyektől eltiltásra ítélte. Az előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámította. A vádlott által házi őrizetben töltött idő beszámításával a szabadságvesztésből 84 napot letöltöttnek tekintett. Rendelkezett a lefoglalt bűnjelek kiadásáról, illetve megsemmisítéséről. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 279.307 forint bűnügyi költség megfizetésére.

A kihirdetett ítéletet az ügyész tudomásul vette, a vádlott és védője a büntetés enyhítése végett jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.345/2007/3. számú átiratában a védelmi fellebbezések elutasítását és az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta azzal, hogy a tényállást a fellebbviteli bíróság egészítse ki a tekintetben, hogy az elkövetés eszköze nem került elő, továbbá, hogy súlyosítóként értékelje a vádlott kitartó szándékát a cselekmény véghezvitelében.

A nyilvános ülésen a védő az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezését fenntartotta, elsődlegesen indítványozta, hogy a bíróság a cselekmény jogi minősítését változtassa meg és védencét súlyos testi sértés büntetében mondja ki bűnösnek, másodlagosan állapítsa meg, hogy a vádlott eshetőleges szándékkal valósította meg a terhére rótt bűncselekményt, erre figyelemmel a büntetés enyhítését indítványozta.

A vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában megbánását hangoztatta és a büntetésének enyhítését kérte.

A Fővárosi Ítéltábla a bejelentett védelmi fellebbezésekre tekintettel az első fokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be.348.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az első fokon eljáró Fővárosi Bíróság az eljárási szabályokat megtartotta, az ügyben rendelkezésére álló valamennyi bizonyítékot körültekintően megvizsgálta és azokat egyenként és egymással egybevetve értékelte, ekként mérlegelési jogkörében eljárva állapította meg a tényállást. Az így megállapított tényállás lényegében megalapozott, azonban az több ponton kiegészítésre, illetve pontosításra szorul. Ezért a fellebbviteli bíróság a Be.352.§ (1) bekezdésének a./ pontja alkalmazásával az iratok tartalma alapján, a tényállást a következők szerint egészítette ki, illetve pontosította:

Az első fokú ítélet 3. oldalának első bekezdését azzal egészíti ki, hogy a vádlott a sértett lakásából történt távozás után a ház előtt az utcán egy padra leült, és ott - az általa is tudottan értesített - a helyszínre érkező rendőröket megvárta, intézkedésüknek alávetette magát.

Az ítélet 3. oldal második bekezdésének harmadik francia bekezdését azzal egészíti ki, hogy:

„a nyak baloldalán a kulcscsonthoz közel esően, egy darab, egy centiméter bemeneti nyílású, tíz centiméter szűrt csatorna hosszúságú, nemes képletet nem sértő szűrt sérülést, ...”

Ugyanezen bekezdés negyedik francia bekezdését a nyomozati iratok 163. oldalán elfekvő orvosszakértői vélemény véleményi részének 7. pontja alapján azzal egészíti ki, hogy:

„A baloldali lapockatájékhoz abszolút közel esően elszenvedett, a mellüreget megnyitó szűrt sebzés közvetlenül életveszélyes állapotot idézett elő, célszerű, szakszerű és időszerű mellkas sebészeti beavatkozás elmaradása esetén

véresztéses shock tünet együttesével feltétlenül bekövetkezett volna a halál. A többi sérülés vonatkozásában életveszély kialakulása nem volt bizonyítható."

Az első fokú tényállást kiegészíti azzal is, hogy az elkövetéshez használt konyhakés az eljárás során nem került elő.

Az így kiegészített, illetve helyesbített tényállás már mindenben mentes a Be.351.§. (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a fellebbviteli bíróság így fogadta el felülbírálata alapjául.

A védőnek a tényállás megalapozottságát a sértett vallomásának hiteltérdemlőségének, illetőleg az orvosszakértő véleményének megalapozottságát vitató álláspontjával a fellebbviteli bíróság nem értett egyet, az lényegében az elsőfokú bíróság által megvizsgált bizonyítékoknak az újraértékelését célozta, ez pedig a megalapozott ítéleti tényállásra tekintettel a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett (Be.351.§ (1) bekezdés).

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és törvényesen minősítette az általa elkövetett bűncselekményt a Btk.166.§ (1) bekezdésébe ütköző, de Btk.16.§ szerinti emberölés bűntette kísérletének. A cselekmény jogi minősítése tekintetében azonban a vádlott szándékát illetően tévedett az elsőfokú bíróság, amikor azt állapította, meg, hogy a vádlott egyenes szándékkal követte el a cselekményt.

Az irányadó tényállás alapján az állapítható meg, hogy a vádlott a sértett által teremtetett helyzet miatt kívánt a sértett lakásából kimenni, sértett magatartása miatt indulatos állapotba került és így támadt igen veszélyes eszközzel, egy konyhakéssel a fedetlen felsőtestű sértettre, akit nyolc alkalommal különböző intenzitású erővel megszúrt és okozott neki a tényállásban rögzített sérüléseket. A szúrások száma, az elkövetés eszköze és a támadott testtájékokra figyelemmel a vádlott tudatának át kellett fognia, hogy a szúrások súlyos, életveszélyes sérüléseket okozhatnak, illetve azok a sértett halálát is eredményezhetik. Ebbe belenyugodva cselekedett, annak érdekében, hogy a lakásból kimenekülhessen. Az ezt követő magatartása, a tanúk, valamint a kiérkező rendőrök előtt tett kijelentései is arra utalnak, hogy nem állt szándékában a sértett megölése. A fentiekből következően a fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a vádlott nem egyenes, hanem eshetőleges szándékkal valósította meg a terhére rótt élet elleni bűncselekmény kísérletét. E tekintetben tehát osztotta a védőnek a nyilvános ülésen kifejtett álláspontját a vádlott szándékára vonatkozóan. A cselekmény jogi minősítésével kapcsolatban egyébként kifejtetteket a fellebbviteli bíróság is osztotta.

Az első fokon eljáró Fővárosi Bíróság lényegében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket, azonban azok mind az enyhítő, mind a súlyosító körülmények tekintetében kiegészítésre szorultak. Az ügyészi átiratban foglaltaknak megfelelően a fellebbviteli bíróság az első fokú ítéletben felsorolt súlyosító körülményeket kiegészítette azzal, hogy a vádlott kitartást tanúsított a

cselekmény elkövetésében, amit bizonyít a szűrésok nagy száma, ezért ezt a tényt a vádlott terhére további súlyosító körülményként vette figyelembe. Ugyanakkor az enyhítő körülmények felsorolását azzal egészíti ki, hogy a vádlott javára az elsőfokú bíróság által értékelthez képest nagyobb nyomatékkaal vette figyelembe, hogy a cselekmény elkövetésének időpontjában a vádlott csak néhány hónappal haladta meg a 18. életévét, továbbá a megbánást mutató magatartását, amelyet a cselekményt követően tanúsított, végül, hogy a cselekményét eshetőleges szándékkal valósította meg.

Az előzőekben részletezett bűnösségi körülményekre tekintettel a fellebbviteli bíróság úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást amikor a vádlottal szemben hosszabb tartalmú szabadságvesztés kiszabását látta arányban állónak a cselekménye tárgyi súlyával, ugyanakkor annak tartamát az indokoltnál súlyosabb mértékben állapította meg. A fellebbviteli bíróság a vádlott javára mutakozó nyomatékos enyhítő körülményekre figyelemmel arra az álláspontra helyezkedett, hogy a törvényi büntetési tétel alsó határában - 5 évi időtartamban - megállapított szabadságvesztés áll arányban a vádlott cselekményének tényleges tárgyi súlyával, alanyi bűnösségének a fokával, egyben - az ehhez társuló közügyektől eltiltás mellékbüntetéssel együtt - alkalmasnak mutakozik a Btk.37.§-ában írt büntetési célok elérésére. Ezért a vádlott szabadságvesztés büntetését 5 évi börtönbüntetésre enyhítette, egyetértve a védőnek az enyhítésre irányuló indítványával is.

A Fővárosi Bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért a Fővárosi Ítéltábla helyes indokainál fogva helybenhagyta.

A vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől előzetes fogvatartásban töltött időt a fellebbviteli bíróság a Btk.99.§ (1) bekezdése alapján beszámította.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be.370.§-ára figyelemmel a Be.372.§ (1) bekezdésén alapul.

A jogorvoslati jogosultság kizárása a Be.386.§ (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2008. év január hó 8. napján

Dr. Szigeti Ágnes s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hildenbrand Róbert s.k.
előadó bíró

Dr. Lassó Gábor s.k.
bíró

A Fővárosi Bíróság 14.B.112/2007/27. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 2.Bf.267/2007/5. számú ítéletében írt változtatással 2008. január 8. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2008. január hó 8. napján

Dr. Szigeti Ágnes s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelélül:

bíróági ügyintéző